

Text 2. Čtení

Jeremiáš 15,v 19

[19](#) Proto praví Hospodin toto: „Jestliže se obrátíš, vrátím tě k sobě , staneš přede mnou. Budeš-li pronášet vzácná slova , nic bezcenného, budeš mými ústy. Oni se musejí obrátit k tobě, ty se k nim neobracej.

Matouš 10,32

[32](#) Každý, kdo se ke mně přizná před lidmi, k tomu se i já přiznám před svým Otcem v nebi;

Kázání

Milí přátelé,

taky jste měli v posledních dnech pocit, že neděláte nic jiného, než že sledujete zprávy o postupu dešťů a velké vody a předpovědi kdy, kde a kolik ještě naprší ? Jako bychom v těchto dnech měli vody plnou hlavu. V knize Genesis v 8. kapitole máme známý příběh o potopě , připomeňme si z něj úryvek:

Bůh však pamatoval na Noeho i na všechnu zvěř a všechnu dobytek, který s ním byl v arše. Způsobil, že nad zemí zavanul vítr, a vody se uklidnily. ..už nikdy nezhubím všechno živé, jako jsem učinil.

Je v pořádku, že si budeme dál dělat starosti, dokud to celé nepomine: je v tom přece nejprve vděk za to, když se nás osobně nebo našich blízkých ta pohroma nedotkla osobně. Za to jsme přece vděční Pánu Bohu. A je v tom starání taky díl solidarity s těmi, které to postihlo , možná už poněkolkáté. Za ně se budeme modlit, nejen teď, a jsme ochotni pomoci: Diakonie ČCE i SR ČCE vyhlásila sbírku na postižené povodní už teď. Hned v prvních dnech povodně mi přišel solidární mail od přátel z Holandska. Oni vědí, co umí voda. Oni se za nás modlí.

Texty, na které budu dnes kázat, jsme četli zkráceně nedávno v Heslech Jednoty Bratrské:

Proto praví Hospodin toto: "Jestliže se obrátíš, vrátím tě k sobě."
Jeremiáš 15,19

Ježíš řekl učedníkům: „Kdo se ke mně přizná před lidmi, k tomu se i já přiznám před svým Otcem v nebi.“ Matouš 10,32

Oba texty mají rysy smlouvy: na straně jedné jedná člověk, na straně druhé jedná Bůh.

U Jeremiáše jde o pohyb, člověk je na cestě. Na cestě životem, za živobytím. Cesta má mít směr a má mít cíl. Jeremiáš nám mluví do toho, kam v životě směřujeme. To přece máme sami vidět! Jestli to vede k Ježíši. Co když ne? Člověk je v tom svobodný. Rozhodnutí změnit směr, obrátit se, za něj nikdo neudělá.

Tam, kde mluví Jeremiáš o obrácení na cestě, v novozákonním textu u Matouše se mluví o přiznání člověka k Ježíši. Co to má společné? Napadne nás třeba: „obrátit list“, „přiznat barvu“. Zní v tom změna. Něco se musí změnit: když se k někomu přiznám, nebylo před tím zřejmé, že k němu patřím. Třeba by to bylo riskantní, nevýhodné.

Ukazuje to příběh o trojím Petrově zapření. Je to zásadní novozákonní příběh, najdeme ho ve všech čtyřech evangeliích. Tenhle Ježíšův učedník vždycky tak trochu vyčnívá, jako by byl větší, silnější, vystupuje rozhodně, pevně, je to skála... Tenhle silný Petr, asi proto že vidí, že Ježíšova věc je ztracená a že i jemu jde o holý život, a ten si chce zachránit, je pevný a rozhodný i v téhle situaci, když se má k Ježíši přiznat. Třikrát ho zapře. Přiznat se k Ježíši znamenalo přiznat se ke rouhači, kacíři, který se prohlašuje za Božího syna- očekávaného Mesiáše. Který prohlašuje, že má plné společenství s Bohem. A tím narušuje nedotknutelnou židovskou doktrínu, že společenství s Bohem se naplňuje tím, že se plní nařízení zákona, jako je obřizka, sobota, a stovky dalších pravidel, která měli. Rouhání bylo nejtěžší zločin trestaný smrtí.

Něco se musí změnit, aby se příslušník židovského národa vedeného zákoníky a farizeji, Petr, mohl jasně a rozhodně k Ježíši přiznat a vědět, že se tím nemůže rouhat, protože se přiznává k samotnému Bohu: to se stane, teprve když sám zažije a pozná realitu Kristova vzkříšení.

V Janově evangeliu se vzkříšený Kristus potřetí setká s učedníky a po společném jídle, které připomíná eucharistii, se třikrát Petra ptá, „miluješ mě?“ Petr znovu a znovu říká, že ano, a Ježíš ho třikrát pověří, „pas mé beránky, buď pastýřem mých ovcí, pas mé ovce!“ Třikrát mu odpouští jeho selhání a třikrát mu dává důvěru a svěruje mu péči o společenství Kristovy církve.

Ve Skutcích čteme, jak po seslání Ducha svatého o Letnicích právě Petr se k Ježíši Kristu přiznává před shromážděným zástupem - a tehdy vznikla církev: po jeho kázání se lidi ptali, co máme dělat? a Petr jim odpověděl: obraťte se a nechte se pokřtít.

Riziko přiznání k Ježíši bylo i v době, kdy píše Matouš své evangelium. Mladá církev, která uznává za Boha Židovského Ježíše, se tím protíví prohlášení o božství římského císaře, byla vnímána jako součást Židovství, které Řím toleroval. Ale v této se rozešla církev se synagogou a tím ztratila jakékoli krytí. Křesťanům hrozily sankce. Pronásledování začíná.

Přiznat se k Ježíši za komunistů, bylo to riziko? Když člověk jenom chodil do kostela a nebylo to moc vidět, tak asi ne. Když to bylo vidět trochu víc, říkali jste si o malér.

A v dnešní době? Chodíme do kostela a tím dáváme najevo, že jsme křesťani, to je asi to nejběžnější „přiznání“ a to asi nikomu nevadí. Z Ježíšových slov o přiznání před lidmi ale cítíme něco víc. Je v tom požadavek misie. Když o své víře a práci v církvi mluvíme se známými a s přáteli, je to ono? Před lidmi, to znamená veřejně. Nahlas. Děláme to? Před lidmi, to taky znamená, aby to bylo vidět. Někteří křesťani mají na autě vedle SPZ ještě jiné poznávací znamení - samolepku se symbolem ryby. Kryptogram prvotních křesťanů Ichthys znamenal Ježíš Kristus je Spasitel. Stačí to? Neměli by křesťani nosit uniformu?

Přiznání k Ježíši před lidmi má u nás dnes asi jiné riziko. Přiznat se k Ježíši, to pro mnohé lidi znamená hlavně to, že patříte k té zdiskreditované a zprofanované církvi, které jde jenom o peníze, o ty miliardy, které si i my evangelíci necháme od státu, čili z jejich kapes, vyplácet. Tak jsme raději opatrní a moc nečneme. Myslím si, že naše skutečná uniforma, to je naše věrohodnost.

Mluvili jsme o přiznání člověka k Ježíši. Co to znamená, že se Ježíš přizná k člověku, jako by na oplátku? Jeremiáš nám v prvním textu ukazuje, že obrácení k Hospodinu čili plnění jeho zákona směřuje do společenství s Bohem. Ježíšovo zaslíbení, že on se přizná k člověku před svým Otcem v nebi, ukazuje na obraz posledního soudu, který najdeme právě jen u Matouše:

31 Až přijde Syn člověka ve své slávě a všichni andělé s ním, posadí se na trůnu své slávy;

34 Tehdy řekne král těm po pravici: „Pojďte, požehnání mého Otce, ujměte se království, které je vám připraveno od založení světa.“

[35](#) *Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst, žíznil jsem, a dali jste mi pít,
[37](#) Tu mu ti spravedliví odpovědí: „Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a nasytili jsme tě, nebo žíznivého, a dali jsme ti pít?*

...

[40](#) *Král odpoví a řekne jim: „Amen, pravím vám, cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.“*

Přiznat se k Ježíši tedy znamená obracet svou péči a pozornost k těm, kdo si to nijak nezaslouží:

Například jsou to ti, kdo něco provedli a mají máslo na hlavě, jsou zavření po zásluze v base, a když je pustí, tak nemají šanci začít znova a žít normálně, spořádaně...

Nepatrní se vyskytují v našem běžném a spořádaném okolí, jsou blízko, ale my je nevidíme, vždyť jsou nepatrní. Jsou vzadu, jsou mimo.

Zkusme je vidět, vnímat, něco s nimi mít, žádné velké věci.

Může nás k tomu povzbudit vděčnost, že my vlastně máme všechno, co potřebujeme k slušnému životu, že netrpíme, že nemáme škody. Může nás vést pocit, že my sami nejsme o nic větší nebo lepší lidi. Může nás vést jeho láska a jeho svatý Duch. Amen

3. píseň NEZ 687 Pán Bůh je láska